

изтощени. Мъглата и зимната фортуна поледиха цѣлата позиция. Нѣкаква апатия почна да ме завладява. Не ми се мисли за нищо, нито пъкъ искамъ да разговарямъ съ нѣкого. Дори, ако имаше възможность да запуша ушитѣ си и да не чувамъ пукота на снарядитѣ, нѣмамъ и за това сила.

Деньтъ бавно преминава презъ огнената стихия и навлиза въ нощта. Дружинитѣ отъ 56-и и 58-и полкове заематъ мѣстата на нашитѣ 3-а и 4-а дружини и отбраната не Каймак-Чаланъ минава въ прѣсни сили. На върха оставатъ нашитѣ четири картечници, за да бждатъ въ услуга на новодошлитѣ.

Полковникъ Христовъ издава заповѣдь: смѣненитѣ дружини да прибератъ разпиляното полково имущество — раници, пушки, кирки, лопати, останали отъ загиналитѣ; така сжщо и да изнесатъ тѣлата, бездушнитѣ тѣла на падналитѣ презъ деньтъ и останали отъ вчера неприбрани. Позицията трѣбва да се очисти и се предаде на новопристигналитѣ като помѣтена... Тѣ не трѣбва да видятъ ужаса, който отъ седмици цари на върха. Тѣ не трѣбва да всмучатъ въ душитѣ си още съ идването страхътъ и по тоя начинъ да се подадатъ на слабост... Хитрина, която малко ще помогне. Тѣ знаятъ, че не идатъ тукъ на свадба, а да умиратъ. Толкова много е опростотворенъ живота на боеца, че не му остава много време да се занимава съ всичко онова, което не е свързано съ неговия животъ, случаенъ и кжсъ, напълно отдѣленъ отъ оня, който преди месеци е живялъ въ семейството. Нишкитѣ сж отрѣзани. Тукъ има само случайности, но най-сигурната отъ всички — е смъртъта...

Тукъ дето отъ толкова дни е задимилъ като турлукъ Каймак-Чаланъ, нищо друго нѣма, освенъ само смъртъ и безумие.

Една цѣла тѣлпа отъ нови онѣмѣли, оглушѣли и умопобъркани се испраща по пжтекиѣ надолу къмъ лазаретитѣ и болницитѣ.

Смѣненитѣ наши дружини се настаняватъ западно отъ висотата 2368 и веднага почватъ да се окопаватъ и да си приготвятъ скривалища и заслони. Тѣ сж истощени, но пакъ намиратъ сили и грижи, за да се приютитъ поне отъ ужасния мразъ.